

PERIÓDICH VERMELL

⚡ SALUT PÚBLICA ⚡ INTERESSOS POPULARS ⚡ ARTS Y LLETRAS ⚡

PREUS DE VENTA
 25 exemplars. Una pesseta
 Cada número. 2 quartos
Surt a llum ab tota regularitat a lo menos una vegada cada setmana

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
 6 - RONDA DE LA UNIVERSITAT - 6
 BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
 Tot Espanya, portat á domicili. 8 rals trimestre
 Països de la Unió Postal. 16 id.
Dona números extraordinaris sempre que ho demanar las circunstancias

LA IGNORANCIA

La ignorancia es falta de coneixement, y pot ésser voluntaria ó involuntaria. La ignorancia voluntaria de lo que debém saber, es una gran falta; la ignorancia involuntaria, per no tenir medis d'apendre, es una gran infelicitat. Lo pensament humá té una activitat infinita, porque l'instint del home difera en molt del de la bèstia: l'home en sa infancia y joventut es ignorant de tot, incapable de provehir á cap de sas necessitats, aixís com d'evitar las desgracias y perills, son poder intelectual está entumit ó abrutit, fins que per graus se va posant en acció. Mes no podria jamay aprendre cap cosa per sols l'impuls de l'enteniment; es precis que aquest sia auxiliat per la instrucció, puig que per aprendre no es prou la sola inclinació, es menester l'estudi.

La instrucció en los primers sigles era molt limitada, atenentse més al exercici corporal y coratge brutal que al cultiu intelectual. Aixís veyém que la ignorancia en aquells temps era la mare de la superstició. La ignorancia dels pobles omplená lo mon de deus y dehesas, fills y fillas d'infamants vicis, atribuhíntlosi los majors prodigis y miracles, quals ficcions eran tan incóngruas, que sols podrian mantenirse ab la més abjecta ignorancia.

Grans y terribles eran las contradiccions que s'havian barrejat ab la mitologia y per efecte de la explotació que ja d'antich temps se ve fent del coneixement humá baig lo pretext de moralisar é instruir á l'home ab absurdas y utópicas religions.

Los grechs nos han donat un gran exemple de que las preocupacions religiosas los tenian entumits y obsecats, fins que Aristóteles, ja fa vintidós sigles, los tragué de sa absorció ab sas ideas materialistas, y del qui's pot dir ab tota la forsa de la paraula, que fou lo primer en descórrer lo vel de la ignorancia, puig que los més eminents philosophs d'avuy dia lo fan reneixer porque al fí de tot, aqueixos grans pensadors ajudats per los nous descobriments de las ciencias totas, venen á concloure, de cada dia mes, que sas doctrinas son las únicas solas que poden y deuen regenerar á la humanitat, cansada ja de tanta mentida y explotació.

En los temps méns ignorants, los coneixements estavan reduhits als philosophs, los que empleavan tota sa vida, ó qual única ocupació era aprendre pera ensenyar; mes sa ensenyansa era molt costosa, y molt costosos los llibres pera llegir, essent lo comú del poble incapable de conseguirlos y en tot cas sens poder llegirlos després d'haversels procurat.

Sens impremta era impossible que 'ls obrers, soldats, pagesos y quasi totas las demés classes de la societat poguessen adquirir llibres ni possehir lo suficient coneixement pera enténdrerlos.

La invenció de la impremta ha somogut aquesta dificultat, facilitant llibres baratos sobre assumptos adaptats á cada classe de la societat y dels que debém treuren nosaltres bon partit, per lo que la ignorancia podrá dírsela ara com ara en las nacions civilisadas, voluntaria, y 'l pes de aytal, recaurá sempre sobre 'ls governs

que no procurin desterrarla per medi de escolas eminentment lliberals ó laicas.

La ignorancia es, donchs, l'enemich més gran de la pau y del bon ordre, puig sols en los països que ella prevaleix, es ahont se cometen mes actes de violencia y ultratge públichs y fins, com ho venen provant las estúpidas y desastrosas guerras civils, ahont prevaleixen mes instints de barbarie.

Las calamitats ó decadencia dels pobles del antich temps fou causa de la falta de instrucció y per efecte, sens dupte, de no haverhi prou medis de propagarla, y á bon segur, que si la impremta hagués sigut inventada en aquells temps, los pobles del centre del Assia, los indios, los grechs, los árabes y 'ls romans, ells mateixos, ne haurian tret molt més bon profit que nosaltres.

La ignorancia, en fí, es y ha sigut tan perjudicial á la humanitat, que no es pas possible 'l ferne veure sas fatals conseqüencias per més que s'escrigui en contra d'ella.

EMI

LO DE SABADELL

Tots aquells obrers que 'ls quedava encara un resto de confiansa de que algo de bo pot esperar la classe treballadora de l'autoritat, de municipal en arunt, no's temes que ferli veure un pochi de lo molt que á Sabadell ha passat ab motiu de la huelga allí empenyada, pera que's convenci de la música celestial de l'armonia

entre 'l gat y la rata—capital y treball—y del apoyo, ó, mes ben dit, de la imparcialitat de las autoritats en aquests assumptos.

Tots nostres lectors saben la marxa de la huelga de Sabadell. L' actitud dels obrers no podia ser mes digne ni mes pacífica; aixó ho han confessat fins sos mateixos contraris. Mes veient los fabricants que ni las amenassas, ó millor dit, las mentidas de donarse de baixa de la industria, ni la por de la miseria trencavan en lo mes mínim l' entussiasme obrer, resolgueren lograr per la forsa y per l' atropello lo que may guanyat haurian per medi de la rahó ni del dret.

En lo número passat diguerem ja algo de las persecucions allí iniciadas; avuy debém anyadir que continuan ab mes encarnisament que may. De aquesta manera y no deixant reunir als obrers, y perseguint juntas y comissions pel sol delict de ser tals y agatant al qui portava fondos y quedantsels, sens dupte han lograt molt mes per part dels fabricants, que si justament se hagnés obrat; pero aixó ensenyará als obrers:

1.ª Que ja ha comensat la verdadera lluyta de classes; única que te rahó de ser, y per lo tant que 'l proletariat te de prevenir sos exércits;

2.ª Que las huelgas no deuen ferse may insolidarias, y que fins quan son solidarias deuen evitarse tant com se puga;

3.ª Que no hi ha que esperar, pero res, absolutament res, ni de l' armonia del capital y 'l treball, mentres existeixi la explotació de l' home per l' home, ni de l' autoritat, que sempre servirá al capital que acapara contra 'l productor que no te res.

Y 4.ª Qu' es precis no olvidar may aquestas lliçons, aquets atropells, aquestas barbaritats, pera en son dia demanar estret compte á sos causants.

Aixó es lo que no tenen de perdre de vista los huelguistas de Sabadell, y si tenen de sucumbir arrollats per la forsa bruta, conservin l' ideal de la revanxa, y sápigam á lo menos aborrrir com se mereixen als causants de sas desgracias, que tant s' enriqueixen á costa de sos suors.

Per avuy no anyadim mes, porque la cosa está que crema.

LA VIDA EN POLÍTICA

A MON AMICH SIMEON UBACH

De tres partits, si be 's mira, nostra vida pot constar, que l' home en ella 'ls regira y los segueix y 'ls estira casi sempre sens pensar.

Se pot tenir per certesa que ab bon fi los segueix l' home quan, fins la naturalesa sembla li está compromesa á ferlos seguir; no es broma.

Puch dir, donchs, sens cap mentida, fentme jo mateix la crítica, qu' en general, desseguida aixís qu' entrém en la vida tots la comensém politica.

Quan arribém als vint anys trovantnos forts y valents, que no sabém que son planys

ni del mon los desengany hem escoltat may atents, y 'ns entreguem ab desfici, en brassos d' eix mon ingrát, y vinga amors y bullicis desafiant tots los vicis sens tenir de res pietat, que la sanch en nostras venas bull una y altra vegada sens contar may en las penas... Quan portém eixas cadenas som... dels de la flamarada.

Si á n' als trent' anys arribém, d' allavoras en enllá ja un altre vida portém; los vicis vells enterrém y 'ls nous volém comensá. Com que 'ns casém, fora amors que no serveixen per res, vritat es que hi ha mes dolers, pero ¿que hi fa? si nostres cors los cega sols l' interes. Tots posém enteniment, tots nos torném ben posats, bullici, jochs, aixó es vent, l' home 's torna conseqüent porque som ja... moderats.

Arribant á n' als xexanta la vida del tot cambiém. Tot lo del mon 'ns espanta, ja 'ns preném un sant ó santa que sempre 'ns hi encomaném. Aquella gran alegria ab penas grans se cambiá, jo 'm penso, y no m' erraria qu' eixa edat, bona seria per molts entrá á capellá. Lo vici 's torna oracions, ja esperan tots lo mori, no están per brochs ni rahons. l' iglesia, butlla, sermons y en fi... tothom es carli.

Així 'ns anem consumint, y aixís anem fent las paus, de primé menjant, dormint, després trevallant, patint y mes tart... á can Pistrans.

VÍCTOR FERRER

Hem rebut lo primer número del nou diari madrileny que porta per títol *El Justiciaero*.

Conté traballs interessants, está escrit ab criteri democrátich y tampoch descuyda las qüestions obreras, tractantlas en son primer número ab bastanta reflexió, segons nostre humil parer.

Lo recomaném á nostras lectors.

Se suscriu á Madrid, plassa de los Mostenses, 14, principal, per una pesseta al mes en aquella capital y cinch pessetas trimestre en provincias.

Paquets de 30 números, una pesseta.

Li desitjém llarga vida y pocas ensopagadas ab lleys ni autoritats.

Se diu que en Lagartijo inauguraré la plassa de torós de Tarragona.

Ab aixó, unas quantas pregarías y la maledicció de la cuca, ja pot assegurar-se una bona cullita... si no hi ha cap desgracia.

Segons diuen alguns periódichs, resulta que en lo Congrès hi ha 117 diputats que cobran sou del Estat, y 150 que tenen momios en companyías de ferrocarrils, banchs, societats de crédito, empresas comercials, etc.

Ara á n' aquestos bons senyors aneuols á parlar de incompatibilitats y 'ls farà lo mateix efecte que si 's tractés de aplicarlos una manxiula al ventrell.

En son últim discurs fet á las Corts, en Castelar ha dit qu' está molt enamorat de Lleó XIII y dels bisbes.

Per mes que hi han gustos que mereixen palos, contra gustos no hi ha disputas.

Diu un periódich de Madrid:

«Per ordre del ministre respectiu, será trasladada á un manicomio una autoritat de Almería.»

¿No podria 'l senyor ministre donar una passada per Sabadell?

El Eco de Badalona ha fet saber á sos lectors que al cartell publicat pera celebrar un certámen en aquella vila, tenen de anyadirshi los següents premis á la virtut:

Doscentas cinquanta pessetas al obrer natural de la provincia de Barcelona que haja fet mes sacrificis pera mantenir á sos pares y que en tots conceptes haja donat mes probas de amor filial.

Cent pessetas al fill ó filla que majors mostras de carinyo, respecte y abnegació haja tingut ab sos pares.

Cent pessetas al obrer que ab menos recursos y majors sacrificis haja donat ó proporcionat instrucció á mes número de fills;

Y cent pessetas al pare ó mare, pobres y d' edat, que ab lo producte de son treball y ab majors sacrificis haja donat mes educació á sos fills, ó recullit, mantentit y educat á algun orfe, ó á la mare ó pobre vell que haja quedat impossibilitat pera treballar y 's veja abandonat pe 'ls que tenian mes obligació de ampararlo.

Los que reuneixin las exposadas circunstancias y 's creguin en dret á obtenir algun de aquestos premis, poden dirigir-se al *Eco de Badalona* en sollicitut estesa en paper comú, manifestant los mérits que haja contret, son estat, professió, domicili, y demés requisits indispensables, firmada per l' interessat ó dos vehins en cas de no saber escriure.

Las sollicituts tenen de ferse avans del dia 28 del corrent mes de Juliol.

Diuen de Cuba que han agafat un tal senyor Menocall, que fa sis ó set anys habia fugit ab una irregularitat conservadora de 300,000 duros.

Casi me inclino á creure qu' estém en temps de miracles.

Figúrintse. ¡Agatar un irregularisador!

Lo periódich parisien *La France* publica lo següent parrafet:

«Espanya está actualment á mans de la monarquia; si la nació 'ns aprecia y no te

pera nosaltres no mes que sentiments de germanó, en cambi son govern nos odia perque entre nosaltres impera la República; donchs que la forma de govern de Espanya desaparezca y l'aliança entre 'ls dos païssos será un fet.»

Si jo fos escolá ja sé de quin modo respondria...

AMEN.

A Sevilla s'han falsificat llicencias de quintos:

Tantas cosas se falsifican al ejército, que ja no mes faltaba aquesta pera dir:
—Va-hi-tot.

Un periódich diu que s'ha de posar en moviment l'esperit revolucionari d'Espanya.

Y un altre conlesta que lo que s'ha de posar en moviment es la materia revolucionaria.

Donchs jo opino que tot plegat.

Nostre colega local *El Obrero* publicá ab fetxa de 29 de Juny son número 135.

A la setmana següent, y dia corresponent, —6 de Juliol,—publicá lo número 137, seguint luego 'l 138, etc.

Com no hem vist en lloch que hagués publicat cap número extraordinari, ni ningú dels que nosaltres coneixem que 'l reben ne te coneixement, preguntem al nostre apreciat colega que fassi lo favor de dirnos en qué consisteix aquesta *irregularitat*, puig alguns dels que guardan la collecció desitjan tenir lo número 136, que tampoch han pogut trobar á la venta en cap kiosko, y fins alguns asseguran que en la mateixa Administració no se 'n troban.

Nosaltres creyem que senzillament haurá sigut una *errada*... ¿de imprenta?

A veure cóm contesta *El Obrero*.

Cada sessió del Ajuntament de Sevilla diuhen que es un escándol.

Aixó es que 'ls regidors volen imitar als diputats.

¡Envejosos!

A Madrid s'ha prohibit la entrada al saló de conferencias á tots 'los que no portin sombrero de copa.

¡Malvinatje!

Donchs y tots los aficionados á anar de gorra per tot arreu ¿cóm ho farán?

Vetaquí tot un conflicte.

A Palma de Mallorca no fa molts dias semblava que anava á haberhi un cataclisme.

¿Y no dirian per qué?

Perque 'ls forners demanaren descansar los diumenjes, com los demés oficis.

Periódich *democrátich* hi hagué que preferia que avans que una senyoreta tingués de menjarse 'ls llonguets sechs, se fiqués

á la garjola á tots los *atrebits* que feyan tan antiaristocrática petició.

¡Visca la democracia... de romanso!

A Madrid continúan manobras y paletas cayent de las bastidas y l'Ajuntament continúa estudiant un projecte per la seguritat de las mateixas.

Quan l'Ajuntament estiga llest de sos estudis, es fácil que no quedi ni un baylet per salvar.

Llegeixo:

«La audiencia de Jeréz ha condenado á la última pena nueve individuos que tuvieron más ó menos participacion en la muerte de otro.

Estos cometieron un asesinato haciendo además desgraciada una familia: la ley escrita por los hombres, viene luego impasible y comete once asesinatos más, ocasionando tambien la ruina de otras tantas familias.

Resultado: que por el extravio de imaginacion de un hombre, pues uno solo debió ser el que concibiera el primer crimen, entre éste, sus auxiliares y la ley se verifican doce crímenes en la sociedad, quedando envueltas en sus desastrosos efectos sobre treinta criaturas que ningun daño causaron á los demás.

Las leyes que deben hacerse para evitar y corregir males en la sociedad, son sin embargo las que contribuyen á aumentarlos.

Pero las leyes están hechas por los sabios...»

Un alcalde de Navarra se ha suicidat degollantse ab una navaja d'afeytar.

Vetaquí una autoritat á pel y á repel.

En Sagasta ha d'it en lo Congrès que retxassava lo calificatiu de demócrata, si bé practicava en lo poder las doctrinas democráticas.

Y la concurrencia se posá á riure.

Es molt natural.

¿Qui s'aguanta devant de tant xiste?

SI M'EMBRUTAS T' ENMASCARO

À MON AMICH SALVADOR BARBA

Sentat estava Saturno en lo seu trono esperant que la gent anés passant dant audiència per son turno. Mentres audiència donaba, se sentí un tarrabastall, molt burgit y guirigall que l'estar allí aixordaba.
—¿Y qu' es aixó?— ab veu de tró Saturno al punt esclamá.—
—Qui la pau me ve á turbá; Mercuri, ves qu' es aixó.
—Una comissió plegada que ve á demanar justicia. Es comissió, sens malicia, per Venus assenyada.
—¿Y qué vol aquesta gent? ¿volen quartos? no pot ser.
—Res d' aixó, res de diner.
—Que passin donchs al moment. Y no volent qu' aixó duri, Mercuri vá saludar y tothom llavors vá entrar sentint la veu de Mercuri. Allí nenas molt maquetas pro totas enmascaradas, allí tendres donzelletas totas brutas y deixadas.

Joves guapets y aixerits que també tots bruts anavan, si de cara no ho estavan, ja ho estavan de 'ls vestits. La Venus també venia... ¡Daba llástima mirarla! Ni en tres mesos de rentaria netejarla no 's podria. En son cos contornejat, una enmascara s'hi veu; en aquell cutis de neu tot estava enmascarat. Saturno al mirar á n'ella, se va posar molt furios y va dir:—Toquen lo dos, cástich daré per ma estrella.— La Venus, que te amor propi, al punt s'hi acostava y l'hi diu: —Den dels Deus, rahó tenu; si voleu qu' avuy no sopi sense sopá aniré al lit, que bé ho mereixo, si á fé, pero avans vos contaré lo que poch ha succehit. M' estaba mitj adormida en un camp covert d' auñals, quan sento pe 'ls caminals una veu molt dolorida. M' aixeco per sabé 'l qu' era, y 'm trovo plorant ¡Deu meu! al deu Cupido, ab un peu ficat dins d' una fanguera. Al veure 'l aixis m' hi tiro, y del fang l' hi tret ab pena, brut dels pens, brassos y esquena, mans y cap, sembla que 'l miro. Natural, allí hem jugat per celebrar la victoria sense tenir jo memoria qu' anés tan, tan enfangat. Y ab paraulas amorosas allí nos hem despedit, y á mon palau vaig seguir per assumptos y altres cosas. Han vingut com ja saben de sempre, mes admirats y ab dolor los he posats com ara mateix veyeu. Ells segons han dit las nenas ha succehit lo mateix. —Llamps y retrons que mereix que se 'l lligués ab cadenas. Fa un quant temps que no ha plogat, puig Neptamo no está hó, y com no plou, lo minyo es causa qu' estigui brut. Mes no sab lo gran trapella que tinch dintre mon palau una font per ell si 'l plau qu' es "La font de la donzella." Anéusen que jo veuré aquest que sempre 'n fa una; tenui conta ara ab la Lluna, no l' embruteu pas per re. Pero ¡e! á tothom tocaban, y quedaban ben guarnits, estrelles, grans y petits, á tot lo regne embrutaban. Saturno que sab que passa, de la barba 'ls pels s' estira, y diu á Mercuri:—Mira, busca 'l bordegás de casa. Agafas una banyera plena d' aygua y sabó moll, que li tapi fins al coll, y fins que t' avisi espera. Diu que Mercuri ho va fé, y ell ja net ne va sortir, pero 'ls altres, van seguir embrutantse com qui ré. Y are diuhen:—Si per cas tots tant bruts aquí 'ns trovem, tots plegats, tots ho debem de Cupido al seu mal pas. ¡Malhaja la seva sang! Tot 'ns ve, si be ho amido, d' aquell dia que Cupido va caure en lo mitj del fang.

AMPARO DE GIRONA Y ROCHA

Una condemna de vint anys de presiri acaba de donarse á tot un reverent que s'entretenia en *enpreixar* majordonas y tirar los *fruyts* á la necessaria.

Decididament l' Africa comensa en las sagristías.

En lo poble de Bonastre, provincia de Tarragona, hi ha un rector que se las campa ab quatre ó cinch majordonas, lo qual fa pochs dias ha donat lloch á un altercat de mil diables.

Es lo cas que per qüestions de celos ab la que feya de sultana se han barallat de mala manera las majordonas, fugint una d' ellas de la rectoria, en qual moment sortí lo rector, y agafantla pe 'l bras, intentá ferla tornar al Serrallo.

Apercebut variós vehins d' aquest fet, se presentaren devant de la rectoria en numerós grupo, demanant ab crits que la tal majordona tornés á casa seva, com així se verificá.

A mes de tot aixó, en la tal rectoria s' hi passen ratos molt divertits, puig lo sultan del poble (alias rector) hi feu montar un billar y dona lliçons á set ó vuyt noyas mes, de dinou á vint anys, que ara totes hi jugan ensenyadas pel rector.

Ab tan bon mestre, no dupto que las deixebles sabrán ben manejar lo taco, y que las caramolas y las bitllas, mentres hi hagi forats per ficar, anirán á dis- creció.

¡Alsa pilili! ¡Qui pogués ser rector de Bonastre!

Recomaném á nostres lectors lo periódich católich, apostólich y romá *La Bandera católica*.

Fa una propaganda tan terrorífica en favor dels interessos del remat de Cristo, que 'l llegirlo y convertirse casi te de ser tot hu per aquells que no tingan encara petrificat per Satanás lo moll del os.

Atengan una miqueta y veurán quina profecia 'ns tira pe 'ls bigotis:

«Si por todo el año de 1890 la humanidad entera no se ha convertido al catolicismo y prestado juramento de fidelidad al Jefe Supremo de la Iglesia de Jesucristo, habrá un choque terrible entre la Tierra y el planeta Marte, quedando aquella materialmente destrozada.»

Després de haber escrit aixó deu haber quedat ben descansada *La Bandera católica*.

¡Ah bandarra!

Un ensotanat de Guijo de Galisteo (Plasencia), no ha volgut enterrar un nen perque la seva avia li devia sis pessetas.

Aquí tenim un cas, segons los católichs, en que per sis pessetas lo noy no podrá veure la cara de Deu.

Un capellá de Cassá de la Selva va negarse á acompanyar un mort al cementiri, si no se li donava la paga adelantada, anyadint que si no volian portali sols que 'l *confitessin*.

Reflexioném sobre lo tonto dels bens terrenals segons los capellans.

Un tal Delmaus, en nom dels devots de Sant Joseph, ha portat 20,000 pessetas al papa pe 'l diner de Sant Pere.

Y 'l papa va rebrel ab gran benevolencia. Ja ho crech.

Una benevolencia de quatre mil naps.

A Espanya tenim lo següent exércit católich:

Arcabisbes.	8
Bisbes.	50
Dignitats.	543
Canonjes.	1,239
Racioners.	682
Mitjos racioners.	173
Vintens.	20
Rectors.	16,981
Beneficiats.	23,693
Tinents de capellá.	5,771
Sagristans.	10,876
Acólits.	5,533
Capellans matrimoniales.	13,244
Ordenats de menors.	10,774
Religiosos professos.	37,363
Novicis.	2,290
Llechs.	7,862
Sacerdots congregants.	161
Religiosas professas.	23,552
Novicias.	1,005
Beyatas.	1,130

Total de gent mes ó menos ocupada en fernos anar al cel . . . 162,950

Després de llegir tan consoladors números ja podém estendrens de panxa al sol ab tota tranquilitat.

No mes hi ha un perill que puga turbarla.

Lo pensar los diners que costan de mantenir tota aquesta gent que no fa res de utilitat.

Al caserío de la Vileta (Mallorca) s' han inflat algunas beyatas de resultas de una missió de jesuitas.

Aquest estat tan embrassós los passará als nou mesos justos de la santa missió.

Amen.

Ha arribat á Roma l' arcabisbe de Manila mossen Payo.

¡Payo! ¡Ay fill meu quin nom mes garreno!

Es lo cas que 'l payo Payo va portar molts naps pe 'l diner de Sant Pere, lo qual li valgué una ovació cardenalesca y fins lo ser obsequiat ab un banquet per l' Associació de la *Propaganda Fide*.

Continuo reflexionant sobre las miserias dels bens terrenals segons los católichs.

Lo mes gran y car-católich desbarajust está apoderat de Manresa á consecuencia de las autoritats que la fan felís.

Un ajuntament carca y una junta electoral del cens, de la mateixa farúm, fan las delicias dels manresans, fins al punt que 'ls liberals no están pas lliures de arribar á esser cassats com fieras per la carcunderia.

Ab aquest motiu nostre apreciat colega *La Montaña*, contendint ab lo periódich ministerial de aquesta localitat *La Van-*

guardia, escriu tals cosas de las que per allí passen, que 'l que siga patriota ja 's pot tapar la cara de vergonya.

Sentim no poder disposar de mes espay pera tractar extensament aquest assumpto, que demostra de quina manera 'ls fusio- nistas abandonan en aquella població fins á sos mateixos correigionaris á mans dels car-católichs apostólichs y trabucayres.

Ben mirat l' assumpto, casi n' hi ha per alegrarsen, puig d' aquest modo se des- acreditan uns y altres.

La llástima no es mes que pe 'ls que no son fusionistas ni carcundas, que també pagan los testos sens tenirhi cap culpa.

A.....

FRAGMENT

¡Si t' estimo!... pots ben creure que no hi ha altre amor tan gran: al veure 't sufreiro tant que... ni 't puch arrivá á veure!

No 't podrás imaginá lo que soch gelos... y ho sento; parlá de tú, no ho consento; puig... ni 'n puch senti á parlá!

Penso tant continuament pensant en lo que tu pensas, que fins crech, quan tu 't defensas, que... penso molt malament.

Per volerlo massa prompte ton amor no 'l veig segü: dels sospirs que 'm costas tu ja avuy... n' he perdut 'l compte.

¿Probas vols?... Mil probas tens: ¿Per qué 'm demanas mes probas? ¿Com puch darte probas novas, si ab las vellas... no m' entens?

Ab rahons tu 'm fas passá y tenint rahó sufreiro y esperant 'm consumeixo perque... sempre haig d' esperá!

PEPET DEL CARRIL

XARADA

Lo mariner molt 'l estima la *prima*; si no ho sento ó vull fer l' os dich *dos*; una carta es sent inversa la *tersa*.

Y si ningú ho tergiversa, buscantho ab deteniment lo titol veurá al moment qu' es ma *prima, dos y tersa*.

NOY PERET DE LA BISBAL

GEROGLIFICH

Sagasta
D B
1881-1883
Castelar
D P
O
C S
1869-1873

CARRILAYRE DESESPERAT

SOLUCIONS

Á LAS CABORIAS DEL NÚMERO PASSAT

XARADA:—Bár-ba-ra.

GEROGLIFICH:—Lo riure va á estonas.